

Pünkösöd után utolsó vasárnap. Nagymisére.

Az utolsó ítélet

K.K.T. Az egyházi évnek utolsó vasárnapjához értünk a mai nappal. Ismét elrepült felettünk egy esztendő minden örömeivel és bánatával, minden munkájával és aggodalmával együtt. Egy eltöltött évtől búcsúzunk örökre. Ma az utolsó vasárnapon mint villám dörög fülünkbe Krisztus komoly szava arról a rettenetes napról, amelyre a szentek is csak félelemmel és remegéssel mertek gondolni. Az Úr Jézus halála előtt kevés idővel megjövendöli a világ végét és az utolsó ítéletet. Mielőtt a Kálváriára lépne, hogy végtelen irgalmáról és szeretetéről meggyőzze a világot, felmegy az Olajfák hegyének ormára, hogy az igazságos Isten rettentő ítéletének képét rajzolja meg először a zsidó nép számára, amikor Jeruzsálem pusztulását jövendöli meg, aztán az egész emberiség számára, amikor megjövendöli a világ végét és az utolsó nagy világítéletet.

A mai evangéliumi szakasz minél jobb megértéséhez szálljunk a képzelet szárnyán az Olajfák hegyének ormára, arra az emlékezetes helyre, melynek lába alatt valamikor a választott nép büszkesége, a gazdag keleti főváros. Jeruzsálem terült el, világhírű templomával, fényes palotáival, szép kertjeivel, szebbnél-szebb házak csoportjával. Képzeljük magunk elé az Üdvözítőt, amint Jeruzsálemben töltött utolsó napjainak egyikén este felé, amikor a lenyugvó nap utolsó sugarai a templom épületére estek, apostolaitól körülvéve elhagyja Jeruzsálemet és az Olajfák hegyén fölfelé halad. Midőn fölfelé haladva arra a helyre érnek, legszebb kilátás nyílik a fővárosra, különösen annak templomára, megpihennek kissé. A tanítványok nem tudnak betelni a gyönyörű látványtól, melyet a lemenő nap fénysugarában úszó templom nyújt nekik. Szívüket eltölti a szent büszkeség. Ilyen temploma még nem volt a világnak, mely szépségében és méltóságában versenyre kelhetett volna a jeruzsálemivel. Hófehér márvány falán a nap utolsó sugarai megtörve, mintha az egész templom rózsaszínű felhőben, a levegőben úszva égne. Mester, nézd micsoda kövek, és micsoda épület. És csodálkoznak, hogy a Mester, Dávid fia nem lelkesedik. Egyenesen megrémülnek, amikor hallják a lesújtó ítéletet: Bizony mondom nektek, nem marad itt kő kövön, mely le ne rontatnék! Aztán leül a Mester, és ebben az ünnepélyes hangulatban közzéteszi azt a két jövendölést, amit az imént olvastam fel nektek: Jeruzsálem pusztulásáról és a világ végéről.

K.K.T. Egyetlen ország pusztulásának történetét sem ismerjük pontosabban, hitelesebben és részletesebben, mint az egykor virágzó választott nép földjének bukását és megsemmisülésének szomorú történetét. Ugyanis annak a szerencsétlen kimenetelű és

minden részletében iszonyatos háborúnak lefolyását, mely alatt egy nemzet vérezett el, olyan férfiú hiteles feljegyzéséből ismerjük, aki szintén annak az elvérző népnek fia volt, és aki önmaga is részt vett ebben a szörnyű háborúban. Josephus Flavius a neve ennek a történetírónak, aki mint hadi tudósító vesz részt Jeruzsálem ostromában, és munkájában leírja azt a szörnyű harcot, melyet ember olvasni nem tud borzadály nélkül.

Jeruzsálem pusztulásának leírása.

A most felolvasott Evangéliumi szakaszban foglalt jövendölésnek egyik fele szóról szóra, betűről betűre kínos pontossággal teljesebbé ment. Nem is lehet másképp, mert Krisztus előre megmondotta, egy *i* betű vagy egy vessző sem marad el az írásból, mely be ne teljesebbé. És ez biztosíték arra is, hogy a jövendölés második fele, a világ vége és az utolsó nagy ítélet napja is elérkezik egyszer.

Mikor lesznek ezek? A csillagászok próbálták és próbálják kiszámítani, hogy a Nap mikor adja ki utolsó melegét, mikor borul ismét teljes sötétség a földre. Próbálják, de hiába. A mindenható Isten elrejtette ennek a szörnyű világégésnek idejét az emberek értelme elől.

Mikor lesznek ezek? Bizonytalan, de biztos az, hogy meglesz, biztos az, hogy az Isten fia, mint e világ Bírója fog eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és fenséggel. Már nem az a szegény, önmagával tehetetlen gyermek, akit láttunk a betlehemi istálló jászolában, nem is az a könyörületes, jóságos szívű Jézus, aki bejárta a falvakat és városokat, mindenütt jót cselekedve, nem is az a szájalmasan megcsúfolt, vérrel borított töviskoronás király, akit megilletődött lélekkel szemléltünk a nagypénteki keresztfán, hanem az igazságos, kérlelhetetlen szigorú bíró, aki cselekedetei szerint ítél meg minden embert.

Mikor lesznek ezek? Bizonytalan, de az bizonyos, hogy hirtelen és mindenki által felismerhető módon jön el az Emberfia ítéletre, mert valamint a villámlás napkeleten támad és látszik napnyugatig, úgy lesz az Emberfiának eljövetele is.

Mikor lesznek ezek? Bizonytalan, de az bizonyos, hogy az Isten fia amikor eljön ítéletre, aszerint ítéli meg a világot, hogy ki akarta és ki nem akarta elfogadni őt megváltóul, tanítóul és Istenéül.

K.K.T. Vándorutunkban, melyen menetelünk szünös-szüntelen öregebbek, törődöttebbek és fáradtabbak vagyunk ma, mint voltunk a múlt év advent első vasárnapján, amikor ezt az egyházi évet megkezdjük. Utolsó vasárnapja virradt ma fel ránk. Ha körültekintünk, fájdalommal kell látnunk, hogy többen, akikkel együtt kezdtük az egyházi évet, már nem menetelnek velünk. Kifáradtak, kidőltek sorainkból. Pedig többekről azt hittük, hogy kitartóbbak lesznek és bírni fogják a menetelést jobban mint

mások. Nekünk még engedett időt az Isten irgalma, hogy munkálkodhassunk. Az egyházi év utolsó vasárnapján öreg és fiatal vessen számot önmagával. Az elmúlt évben közelebb jutottam-e a számonkérő Istenhez, vagy távolodtam. Előre haladtam-e a jóban, vagy visszaestem. Mert az Istentől kijelölt úton nincs egy helyben topogás, vagy előre jut az ember, vagy visszafelé halad. Vessek számot magammal már most, mert akkor megkönnyítem a magam dolgát a nagy számadáson, midőn az ég és föld meg fognak indulni, s eljön az örök bíró a világot lángokba ítélni.

Isteni Üdvözítőnk s egykoron ítélőbíránk komoly figyelmeztetésével fejezem be mai elmélkedésünket: Vigyázzatok, mert nem tudjátok, melyik órában jön el a ti Uratok. Azt pedig értsétek meg: Hogyha tudná a családátya, mely órában fog jönni a tolvaj, bizonyára virrasztana és nem engedné betörni a házába. „Azért legyetek ti is résen, mert amely órában nem vélitek, eljön az Emberfia.” Ámen.

Kőröstarján, 1965. november 21.

Tóttelek, 1978. december 3.